

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 kwietnia 2016 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od W. C. (1) kwoty 76.477,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że na mocy cesji z dnia 4 marca 2015 roku powód nabył od (...) Sp. z o.o. SKA wierzytelność wynikającą z umowy, jaką pozwana zawarła w dniu 5 maja 2009 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną w W.. Wierzytelność ta została wniesiona aportem przez bank jako komandytariusza do spółki (...) spółki z o.o. Sp.k. (...) Sp. z o.o. SKA wstąpiła tego samego dnia we wszystkie prawa i obowiązki komandytariusza (banku). Pierwotny wierzyciel, wobec nie realizowania przez dłużniczkę spłaty zadłużenia, wypowiedział umowę, a następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Po nadaniu mu klauzuli wykonalności, bank prowadził nieskuteczne postępowanie egzekucyjne. Na dochodzoną pozwem kwotę złożyły się:

- 37.010,55 zł - kapitał,
- 3.712,11 zł - odsetki umowne do dnia 20 października 2005 roku,
- 35.754,68 zł – odsetki za opóźnienie od dnia wypowiedzenia umowy do dnia 12 kwietnia 2016 roku od kwoty kapitału,

(pozew k. 2-9, 16-17)

W dniu 1 czerwca Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w trybie elektronicznego postępowania upominawczego i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

(postanowienie – k. 10)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 25 lipca 2016 roku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem oraz orzekł o kosztach procesu.

(nakaz zapłaty k. 74)

Sprzeciwem z dnia 17 sierpnia 2016 roku D. C. zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(sprzeciw k. 79-80)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2009 roku W. C. (2) zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...), mocą której bank udzielił kredytu w wysokości 36.890 zł z okresem spłaty do 4 maja 2016 roku, wysokością raty miesięcznej w kwocie 841,55 zł.

(umowa k. 57-59, dyspozycja uruchomienia kredytu k. 61-63)

W dniu 5 kwietnia 2012 roku G. (...) Bank wystawił przeciwko W. C. (2) bankowy tytuł egzekucyjny numer (...) \ (...), obejmujący zadłużenie z tytułu umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 5 maja 2009 roku. Wysokość zadłużenia określono na kwotę 54.119,84 zł.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2012 roku, wydanym w sprawie I Co 836/12, Sąd Rejonowy w Pabianicach nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 64, postanowienie k. 65)

Postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pabianicach – G. P., o sygn. akt Km 2840/12, zostało umorzone postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 roku wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(postanowienie k. 89)

W dniu 26 lutego 2015 roku bank – jako komandytariusz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. – wniósł wkład do spółki m. in. w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych z tytułu dokonanych czynności bankowych. Wierzytelność wobec W. C. (2) została objęta tą umową.

(akt notarialny k. 25-27, wyciąg k. 20, 100-102)

W tym samym dniu (...) Bank Spółka Akcyjna w W. przeniósł na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową – akcyjną w W. prawa i obowiązki komandytariusza w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w W..

(umowa k. 28-30)

Umową z dnia 4 marca 2015 roku (...) Sp. z o.o. S.K.A. w W. otrzymała od (...) Sp. z o.o. Sp.K. w W. zwrot wkładu niepieniężnego w postaci pakietu wymagalnych wierzytelności pieniężnych wynikających z tytułu czynności bankowych, których stroną był uprzedni komandytariusz ((...) Bank S.A. w W.). Pakiet ten obejmował wierzytelność wobec W. C. (2).

(uchwała wspólników k. 31-33)

Na mocy umowy z dnia 4 marca 2015 roku (...) Sp. z o.o. w W. przeniosła na rzecz (...) Wierzytelności Niestandardowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. pakiet wierzytelności, w tym wierzytelność wobec W. C. (2).

(umowa przeniesienia portfela k. 34-41, wyciąg k. 19, 94-96, pełnomocnictw k. 42-43), KRS k. 44-50)

W dniu 13 kwietnia 2016 roku (...) Wierzytelności Niestandardowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, potwierdzający, że w księgach figuruje wierzytelność z tytułu umowy nr (...), zawartej przez dłużnika W. C. (2). Kwota wierzytelności – 76.477,34 zł – według stanu na dzień 13.04.16 r. obejmowała:

- 37.010,55 zł - kapitał,
- 39.466,79 zł - odsetki,
- 0 zł koszty.

(odpis wyciągu z ksiąg rachunkowych k. 18)

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego oraz zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu na skutek uwzględnienia zarzutu przedawnienia.

Skuteczne wniesienie sprzeciwu w terminie określonym w art. 502 § 1 k.p.c. spowodowało utratę mocy przez nakaz zapłaty, wyznaczenie rozprawy i ponowne rozpoznanie żądania.

Istnienie wierzytelności oraz skuteczność jej nabycia przez powoda nie były kwestionowane. Fakt zawarcia umowy oraz następstwo prawne zostało wykazane załączonymi do pozwu i odpowiedzi na zarzuty dokumentami.

Strona pozwana podniosła zarzut powagi rzeczy osądzonej oraz zarzut przedawnienia.

W pierwszej kolejności, Sąd odniósł się do dalej idącego zarzutu – powagi rzeczy osądzonej.

W wyroku z dnia 30 lipca 2003 r., sygn. akt II CKN 363/01 Sąd Najwyższy wprost wskazywał, iż bankowy tytuł wykonawczy (bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności) nie stwarza stanu powagi rzeczy osądzonej

w rozumieniu art. 366 k.p.c. Jak przyjmowano w judykaturze, cesjonariusz nie może kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie może się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musi ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1996 roku, sygn. akt III CZP 194/95).

Z tych względów powództwo podlegało merytorycznemu rozpoznaniu.

Skuteczny okazał się natomiast zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak

i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa, na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., sygn. akt III CZP 101/03, wyroki 23 listopada 2011 r., sygn. akt IV CSK 156/11, z dnia 12 stycznia 2012 r., sygn. akt II CSK 203/11, z dnia 4 października 2012 r., sygn. akt I CSK 90/12). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt III CZP 103/14, wyroki z dnia 10 października 2003 r., sygn. akt II CK 113/02). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje

i braki (art. 509 § 2 k.c.) – sytuacja cedenta i cesjonariusza są takie same; co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelewantne dla jego biegu.

Jednak, zgodnie z najnowszymi poglądami judykatury, w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym, sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt III CZP 29/16).

Sąd Najwyższy podkreślił, odwołując się do dorobku judykatury, iż uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2

kwietnia 2004 r., sygn. III CZP 9/04, z dnia 22 lutego 2006 r., sygn. akt III CZP 129/05, z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt III CZP 103/14).

Jednocześnie powołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II CSK 196/14, w którym podniesiono, iż przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerywania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Stąd, w najnowszej uchwale wywieziono: „wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność

w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia

i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku,

że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku,

to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.”

Przenosząc powyższe na grunt niniejszego postępowania należy stwierdzić,

że powodowy fundusz sekurytyzacyjny powołał się na wierzytelność wynikającą

z umowy z 2005 roku. Pomimo podniesienia zarzutu przedawnienia w sprzeciwie

od nakazu zapłaty, strona powodowa w ogóle nie wykazała, kiedy roszczenie miałyby stać się wymagalne. Nie jest jasne, kiedy dłużnik zaprzestał spłaty wymagalnych rat, kiedy doszło do powstania wymagalności roszczenia oraz kiedy wierzyciel pierwotny dokonał wypowiedzenia umowy. Żadna z tych okoliczności nie była przedmiotem dowodzenia i to przez żadną ze stron.

Niemniej jednak, przedstawione dokumenty pozwalają na poczynienie ustaleń, które wskazują na przedawnienie roszczenia.

Jedyny punkt odniesienia stanowi dzień wystawienia bankowego tytułu wykonawczego (i jest to data przyjęta na korzyść strony powodowej). W tej dacie roszczenie musiało być wymagalne (choć należy domniemywać, że stało się wymagalne wcześniej). Data wystawienia tytułu to 5 kwiecień 2012 roku.

Jednocześnie, w doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą (np. z umowy kredytu) ulegają trzyletniemu terminowi przedawnienia. Tak też wprost wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 10 października 2003 r., sygn. akt II CK 113/02,

z dnia 30 stycznia 2007 r., sygn. akt IV CSK 356/06, z dnia 24 kwietnia 2003 r., sygn. akt I CKN 316/01. Jednocześnie w wyroku z dnia 2 kwietnia 2008 r. (III CSK 302/07) wyjaśniono, iż „do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą – wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.”

Taki termin przedawnienia znajduje również zastosowanie w sprawie niniejszej. To oznacza, przy przyjęciu najbardziej korzystnego dla strony powodowej wariantu, że roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 5 kwietnia 2015 roku. Jednocześnie, jak wywiedziono powyżej, powód – nabywca wierzytelności niebędący bankiem – nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Żadna inna czynność, poza wskazanym postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym w sprawie Km 2840/12, nie przerwała biegu tego terminu. Upłynął on więc nieprzerwanie najpóźniej z dniem

5 kwietnia 2015 roku. Pozew został wniesiony w dniu 15 kwietnia 2016 roku – po upływie tego terminu.

Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu. W odniesieniu do odsetek należy jedynie odwołać się do ugruntowanego już stanowiska judykatury, iż wraz

z przedawnieniem się roszczenia głównego przedawniają się także roszczenia o świadczenia uboczne, w tym również odsetki. Uznano to za obowiązującą

w prawie polskim zasadę od czasu uchwały Składu Siedmiu Sędziów z dnia 26.01.2005 r., sygn. akt III CZP 42/04.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c., statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Strona powodowa nie ostała się ze swoim roszczeniem, obowiązana jest więc zwrócić przeciwnikowi koszty procesu. Złożyły się na nie koszty wynagrodzenia pełnomocnika, które zostały określone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych

(Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu dnia 1 stycznia 2016 roku. Zgodnie bowiem z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667), do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt 2 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda.